

במשך החדש החולף, הופיעו בכל-זאת השערות, בכמה מכותרות המשנה של העיתונים היומיים בדבר "לחצים מגבוה" שהשפיעו על שחרורו המהיר של שיבתן. כך ששוב הוצב סימן-שאלה לא נעים לגבי חפתו המוחלטת. וודאי עוד ידובר בכך לא מעט בעתיד.

אשם — החיאה מלאכותית של הסנסציה הישנה. — אבל מה בכל זאת היה? מהו מוכרח היה — שלב ז. — ואיך שלא השתנה — שלב ח. — קצת מור יהיה להיפגש בהתחלה. ענין של רגעים אמנם, אבל בכל-זאת — אנשים גמישים מאוד רעי איוב — פלט, — מה? — נבילה — שום דבר — קטע כבת-אחת, אלא שכתוכו המשיך לשחק בתמונה לאורך הדרך הגשומה — איזה כוח צברו וודאי ממפלתו. הנחמות הידידותיות-מטיפות שלהם. — כולם שוגים לפעמים, שיבתן — קולו של המנכ"ל בפתק המשומן ששלח לו — וסטירת הלחי המצלצלת שקיבלו בסופו של דבר. חבל שאין בסיפור שום רמז ל"אחר-כך" שלהם. איך הסתדרו עם זה? הוא מוכרח לעיין שוב בפרקים האחרונים — טיפות הגשם היכו חדות בגג המכונית, והים בטפחותיו הבטנוניות-כבדות הגיע עד הכביש כמעט. — שרק לא תעשי לי מסיבת שחרור — חרק, בכל כוחה החזיקה את ההגה מול הרוח הצרדית הקשה. "משאית של או"מ נסחפה לים לפנות-בוקר בגלל הרוח" — נזכרה ככותרת עתון הערב מאתמול. בפנייה לדרך הצרה המובילה לבייתם, פסק הגשם לפתע כמו בחתך חד. ג'נטלמנית כתמיד, ירד לפתוח את שער החנייה, ובאותו רגע מעבר לדשא הרטוב, פרצה הקטנה לקראתו — אבא, ונעצרה בהשפלת מבט פתאומית. תמיד הציק לו קטע הילדים בסיפור התנ"כי ההוא. מדוע היו צריכים להיות הם התשלום הבלתי-יחודי עבור הנסיון האכזרי-מטופש?

ישראל אלירז

הילד שמת לצייר ג'מוס

ילד כאותו הילד שמת לצייר
ג'מוס וְצָא לוּ פֵר כָּחַל אָנִי
בְּחָצֵר פְּנִימִית בֵּי פְתָאֵם מוֹצֵא עֲצָמֵי
מִתַּנְסָה בַּבֶּדִיָּה הַמְתַּעֲוֶרֶת כְּמוֹ אֲשֶׁר
בְּקִרְבַּת הַתּוֹתִים הַמַּתִּים

שָׁם, לִיד הַגּוּמָה, עַל
גְּבוֹל הַכְּמִילָה, יָקְרָה כָּל שִׂיקְרָה
בְּכָר קָרָה (מְלוֹא הַשָּׁמַיִם סָפֵף וְכַחַל)
עֵבֶר הַחֲלוּם, נֶשְׁפָּח הַפְּרִי, בָּא הָעֶפֶר

וְלִי נְדָמָה, כְּמוֹ לְאִסְפֵן תְּפוּחִים,
שְׂצָבַע זוֹכֵר מִהַלֵּךְ בְּגֵן
בְּעֵקְבֵי אֲשָׁמַקְדֵי בְּדִיּוֹק כָּלֵל הָאֶפְשָׁר

מִשֶּׁהוּ כְּמוֹ-תְנוּעָה אֶחָד
בְּחִצְרוֹת כְּמוֹ לִילָה נוֹכֵר בְּשֵׁק חֲפָצִים יְשׁוּנִים
פְתָאֵם צִיֵּק צִיֵּק מֵאַנְשָׁהוּ כְּכָרְאוֹנָה הַשִּׁירִים הַמְּכָרִים

אם זה ילד, אם אני כפילו

מִי, שֶׁהוּא אָבִי, אוֹחוּ רֵאשׁוֹ, מְצַדֵּד
אֶל הַקּוֹצִים לְדִיק בְּנוּת הַפֶּאָב
מְכֶסֶה פְּנֵיו בְּעֶתוֹן (לֹא יִדְבֵר)
וְאֵת פְּנֵי הַדְּבָרִים, אֶחָר כֶּךָ
טָבֵק תַּרְפִּי, לֹא לֵהֲקִיא לֹא לִכְלַע,
וְעָרֵק אֲנִטִּמְיוֹת שְׁעַל-גְּבוֹל הַסְּכוּן
שָׁם טוֹרֵף הַזְּמָן וְאִין מַצִּיל

הֵילֵד (אִם זֶה הֵילֵד, אִם אָנִי
כְּפִילוֹ) מְצַיֵּר לוֹ בְּאֵבֶק הָעָרֵב
סִיחַ לְמַעוֹף, מְלֹאכֵת מְחַשְׁבֵּת שֶׁל
חֲלוּף, אִם לֹא לְמַעְלָה מִזֶּה

וְאֵבִי מְכִיט בִּי אֶיךָ אֶיךָ אֶיךָ עוֹבֵר לְכַדִּי
עַל פְּנֵיו וְקוֹרֵא לִי כְּטַבַּע הַמְּזוֹרֵחַ:
"בּוֹא לִכְל, אֶל תִּירְגֵי תֵּעַצְמֵךְ
תִּרְאֶה אֶיךָ שֶׁתֵּה נְרָאָה"

מֶה בּוֹעֵר
אָנִי נֶגֶשׁ לְרֵאוֹת